

Den julen glemmer jeg aldri

Førjulsprat med Alfhild Boman Larsen på Sneltevedt.

Sin høye alder til tross tar Alfhild i mot oss med kaffe og nystekte vaffer.

- Hodet er klart, men resten av kroppen er det så som så med. Du vet jeg har jo alderen, sier hun med sin skarrende Arendals-r.
- Skarre-”r”en har jeg beholdt, men de bløte konsonantene har jeg mistet etter 60 år i Skien.

Alfhild Bomann-Larsen

- Hvordan havnet du her? spør vi.
- Jo, mannen min, Erik, kom fra Borøya mellom Arendal og Tvedestrand. Han flyttet til Skien og startet eget firma her og jeg ble med. De første årene bodde vi på Gråtenmoen, men i 1964 bygget vi hus her i Sneltevedtkroken. Og siden har jeg bodd her. Og her har jeg trives. Gode naboer og flott utsikt over Børsesjø og Gjerpensdalen.

Alfhild har slått rot i Gjerpen, men hjemmet bærer preg av fjernere himmelstrøk. Her henger skutemalerier på veggene og en flott kamfertrekiste står under vinduet.

- Jeg kommer fra en gammel skiperslekt på farssiden. I yngre år seilte

far på seilskuter. Senere kom han inn i Arnt J. Mørlands rederi i Arendal og førte i mange år M/T ”Vardås”. Min mor, min søster og jeg var så heldige å få bli med på mange turer med far. Vi var med til Svartehavet, Argentina, Canariøyene, Curacao og mange andre kjente steder. Det var som et eventyr for oss.

- Julen 1938 husker jeg spesielt godt. Vi skulle besøke far i Rotterdam og fikk tilbud om en kort tur over til Amerika. Underveis ble vi omdirigert og vi ble med i 9 måneder før vi kom tilbake til Europa. I desember kom vi til New York og skulle feire jul der. Far hadde to søstre i New York og vi fikk innbydelse fra dem, men vi valgte

å være om bord og stelle til jul for mannskapet.

Mor og vi søstrene bakte kaker og laget til julegaver til hele mannskapet. På julekvelden innbød vi til julefest i salongen. Far leste juleevangeliet. Vi sang, spiste og delte ut gaver. Det ble skikkelig god norsk jul og vi angret ikke på at vi ble om bord. Og så fikk vi så mye søt amerikansk konfekt av mannskapet. De ville så gjerne span-dere noe på oss jentene. Nei, den julen glemmer jeg aldri....

- Hva betyr julens budskap for deg?
- Det betyr alt, men det gikk mange år før jeg skikkelig oppdaget det. Troen bodde i barndomshjemmet mitt. Det var mye glede, men også strengt, så jeg hadde behov for å gjøre opprør. Først da jeg var 30 år hadde jeg en sterk opplevelse av Jesus.

Det begynte med at far hadde med om bord en ung misjonær som skulle til Kina. Far fortalte om meg og min familie og misjonæren bestemte seg for at han skulle be for oss. Vi visste selvsagt ikke noe om dette, men en stund senere skjedde det noe.

Min mann, Erik, hadde hørt en tale av biskop Skjeldrup som gjorde inntrykk. En natt, like etterpå, våknet han, satte seg opp i senga og sa: "Nå vil jeg bli en kristen."

Selv var jeg ikke kommet så langt, men jeg ble med i en bibelgruppe. Der fikk jeg høre at en kunne be Jesus inn i livet sitt.

En morgen jeg satt på kjøkkenet, mens ungene lekte i stua, tenkte jeg: "Nå vil

jeg be."

Som tenkt så gjort: "Kjære Jesus," sa jeg, "jeg skulle så gjerne vite hvor du er."

Plutselig fikk jeg se Jesus som i et syn og jeg ble fylt med en kjempeglede. Det skjedde på kjøkkenet hjemme på Gråtenmoen hvor vi da bodde. Siden har jeg aldri vært i tvil.

Derfor betyr julen alt for meg.

Vi takke for samtalen og tenker at akkurat dette er det julen handler om; at Frelseren kommer til oss og tar inn der han finner en åpen dør.

tea

"Årets klokke"

Mange av menighetens frivillige medarbeiderne var samlet til en "medarbeidersamling" i menighetshuset en fredagskveld i november.

Her et bilde fra den litt uhyttelige, men vel fortjente "prisutdelingen" for frivillig menighetsarbeid, som blir overrakt "årets klokke", Finn Solli, av avtroppende menighetsrådsformann Jan Sørbø.

Jan Sørbø (tv) og Finn Solli (th)